

РЕШЕНИЕ

№ 2125

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11637** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Дирекция на Природен парк "В." БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1303, [улица], № 17 срещу Писмо от 29.10.21г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“, с който на основание чл. 62, ал. 1 – 3 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) не е верифицирана сума в размер на 4 394,52 лева, включена в искане за междинно плащане за междинно плащане № 5 от 16.07.2021 г. С жалбата се сочи, че отказът е нищожен, поради липса на компетентност за издателя му, както и поради неспазване на установената форма, като се излагат аргументи и за неговата незаконосъобразност. Прави се искане за отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез юрк. П., поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноси по делото.

Ответникът – Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма Добро управление, чрез процесуалния си представител юрист К., оспорва жалбата. Претендира разноси.

От фактическа страна:

Дирекция на Природен парк "В." е бенефициент по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ с рег. № В.-2.019-0047 от

29.05.2020 г. по Оперативна програма „Добро управление“.

Във връзка с това чрез ИСУН е постъпило искане за междинно плащане № 5 от 16.07.2021 г. по проект с наименование „ Специализирани обучения за подобряване на знанията и умения на служителите от Дирекция на Природен парк "В.".

На основание чл. 63, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗУСЕСИФ. УО на ОПДУ е изпратил писмо чрез ИСУН с кореспонденция № В.-2.019-0047-С02-М049 / 10.09.2021 г., с което са изискани допълнителни документи, разяснения, извършване на корекции в пакета отчетни документи във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането за плащане.

На 17.09.21г. от оспорващия са постъпили са документи във връзка с писмо № В.-2.019-0047-С02-М049 / 10.09.2021 г и в рамките на предоставения 7 дневен срок.

На 29.10.21г. е връчено оспореното в настоящото производство писмо, с което Дирекция на Природен парк "В." е уведомена от ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ (УО на ОПДУ) съгласно заповед № Р-73/14.05.2021 г. на министър- председателя на Република България на основание чл. 32 от Наредба за определяне на условията, реда и механизма за функциониране на информационната система за управление и наблюдение на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове (ИСУН) и за провеждане на производства пред управляващите органи посредством ИСУН, във връзка с чл. 62, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, че от общо отчетените 6 750,00 (шест хиляди седемстотин и петдесет) лева по искане за междинно плащане № 5 от 16.07.2021 г. верифицираните разходи са в размер на 2 355,48 лв.

В рамките на срока за това е постъпила жалба от Дирекция на Природен парк "В.", с която е поставено началото на настоящото съдебно производство.

От правна страна:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, за който е предвидено в чл. 27, ал. 1 от ЗУСЕСИФ , че подлежи на обжалване пред съд. С оспорения административен акт пряко са засегнати правата и законните интереси на жалбоподателя и същата е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 73, ал. 1 ЗУСЕСИФ финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕСИФ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министър - председателя на Република България, който със Заповед № РД-90/10.05.2017г., (стр. 14 от делото) на основание чл. 40, ал. 6 от Закона за администрацията, чл. 77а, ал. 1, т. 1 и т. 3 и, ал. 2 от УП на Министерски съвет и на

неговата администрация е оправомощил със заповедта г-жа И. П., директор на Дирекция "Добро управление" в администрацията на МС да изпълнява функциите на Управляващ орган на ОПДУ 2014-2020, с всички произтичащи от това права, задължения и отговорности. Д. на посочените правомощия е допустимо съгласно разпоредбите на УП на МС и ЗУСЕИФ, с оглед на което съдът счита, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност и изложените доводи в тази насока в жалбата са неоснователни.

При служебна проверка досежно материалната законосъобразност на акта, в контекста на направеното от жалбоподателя възражение относно правилното приложение на материалния закон настоящият съдебен състав установи, че административния орган правилно е определил приложимата спрямо конкретната фактическа обстановка материалноправна регламентация.

Съгласно императивното правило на чл. 142, ал. 1 АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това правило е приложимо и при проверка дали административният орган е приложил ЗУСЕИФ в редакцията му, която е била действаща към датата на издаване на акта за верификация. Неговото приложение не противоречи на „принципа на оправданите правни очаквания“. Съдът на ЕС в свои решения изрично приема, че приложното поле на този принцип не може да бъде толкова широко, че да възпрепятства изобщо прилагането на правна норма спрямо бъдещите последици от положения, възникнали при действието на предходната норма. (вж. решение от 14 януари 2010, S. P., C-226/08, т. 46, решение от 3 септември 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, т. 38). Доколкото и задължението на държавата за възстановяване на неправомерно получена безвъзмездна помощ произтича пряко от регламентите, а бенефициерът е предварително информиран за задължението си да спазва правото на ЕС и свързаното с него национално законодателство и последиците от неспазването му, състоящи се във възстановяване на предоставената помощ, то следва, че регламентирането занапред на правните последици от извършени в миналото нарушения от съответния приложим подзаконов акт е напълно логично и законосъобразно.

Изложените съображения водят до извод, че отказ от верификация на разходи следва да бъде съобразяван нормативен акт, в редакцията му към датата на издаване на акта за определяне на финансовата корекция, респ. Отказа от верифициране на разходи, без значение, че същият този нормативен акт не е бил действащо право към датата на извършване на нарушението по ЗОП – в т.см. Решение №15953 от 29.12.2021г. по адм.д. №6056/20г. на ВАС.

Съдът не споделя тезата на жалбоподателя за допуснато процесуално нарушение във връзка с неосигурена му в законоустановения срок възможност да представи становище или възражение. Действително, видно от събраните по делото доказателства на 10.09.21г. Ръководителя на УО е изпартил писмо до жалбоподателя с което е изискал допълнителни документи, разяснения, извършване на корекции в пакета отчетни документи, във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането за плащане. Даден е 7 дневен срок.

На 17.09.21г. Оспорващия е представил допълнителните документи с писмо в ИСУН от 10.09.21г. На 29.10.2021г. Е издадено решение с което е отказано верифициране на сумата от 4 394.52лв., включева в искане за междинно плащане п№5 от 16.07.21г.,

обосновано с три групи нарушения: първото от тях е свързано с нарушение на чл.57, ал.1, т.4 ЗУСЕСИФ, тъй като разходът от 3444лв. По фактура №22 от 29.03.21г. Е във връзка с проведено обучение от Сдружение “Пистова спасителна служба”, която не разполага с годност за упражняване на професионална дейност по чл.61, ал.2 от Закона за туризма; второто от тях е свързано с нарушение на чл.57, ал.1, т.3 ЗУСЕСИФ, тъй като разходът от 625лв. По фактура №22 от 29.03.21г. Е във връзка с проведено обучение и направени разходи, които не са за реално извършени продукти, услуги и строителни дейности; третото от тях е свързано с нарушение на чл.57, ал.1, т.2 ЗУСЕСИФ, тъй като разходът от 325.52лв. По ведомост рекапитулация от 02.07.21г. Не попада в одобрения проект категория разходи.

С жалбата си Дирекция на Природен парк “В.” сочи нарушения на административно-процесуалния ред при издаване на решението, тъй като не е била спазена процедурата по чл.73 от ЗУСЕСИФ. Излага твърдения, че с процесното писмо са изисквани документи, но не е предоставена възможност да бъдат предоставени в разумен срок възражения по основателността и размера на финансовата корекция.

В случая съдът съобрази, че отказът от верификация и определянето на финансова корекция са два напълно различни по своята същност и процедури правни института. Изискването за предоставяне на възможност в срок не по-малък от две седмици за представяне на възражения е регламентирано в нормата на [чл. 73, ал. 2 от ЗУСЕСИФ](#), съгласно която норма преди издаването на решението по ал. 1 (решение за финансова корекция) управляващият орган трябва да осигури възможност бенефициентът да представи в разумен срок, който не може да бъде по-кратък от две седмици, своите писмени възражения по основателността и размера на финансовата корекция и при необходимост да приложи доказателства. Така цитираната правна норма е в Глава V „Финансово управление и контрол“, Раздел III „Администриране на нередности и извършване на финансови корекции“. В този смисъл, изискването за предоставянето на бенефициента на минимум двуседмичен срок за възражения е относимо към производството по извършване на финансови корекции, но не и към производството по верифициране, регламентирано в същата глава, Раздел II „Плащания, верифициране и сертифициране на разходи“, в който раздел липсва разпоредба, която задължава УО преди да постанови акт за отказ от верифициране да предоставя възможност на бенефициента да предоставя бележки, възражения или да ангажира доказателства. Действително в чл. 63, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е дадена възможност на УО да изисква допълнително представяне на документи, както и на разяснения от бенефициента, но дали ще се ползва от тези правни възможности е изцяло в преценката на УО, тъй като нормата не е императивна. И именно защото в производството по Раздел II от Глава V на ЗУСЕСИФ законодателят не е предоставил на бенефициента срок за бележки, възражения или да ангажира доказателства, с разпоредбата на [чл. 64, ал.1 от ЗУСЕСИФ](#) (Доп. – ДВ, бр. 85 от 2017 г.), която е приложима към момента на постановяване на оспореното решение, законодателят е регламентирал, че ако бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане. По изложените съображения съдът счита, че производството по издаване на обжалваното решение е съобразено с приложимите процесуални правни норми на ЗУСЕСИФ и АПК, без да са допуснати процесуални нарушения, които да рефлектират върху законосъобразността на административния акт. В този смисъл съдът отхвърля

като неоснователно възражението на жалбоподателя за допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на оспореното решение.

По приложимия материален закон съдът приема следното:

Производството по верифициране на разходи е уредено в част от Глава пета, Раздел втори от ЗУСЕСИФ.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта.

Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСУЕСИФ определя за допустими само разходите, за които са осъществени едновременно няколко условия, посочени в 7 точки, като в т. 4 се изисква разходите да са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

Съгласно чл. 69, ал. 1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи провеждат процедури по администриране на нередности по смисъла на чл. 2, т. 36 и 38 от Регламент (ЕС) №1303/2013 г. „Нередност“ по смисъла на т. 36 от Регламент (ЕС) №1303/2013 г. е „всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляване на неправомерен разход в бюджета на Съюза.“.

Доколкото нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е императивна – при наличие на някоя от двете указани предпоставки, УО няма право да верифицира съответния разход.

Съдът намира, че оспореното в настоящото опризводство решение на УО е необосновано, доколкото в него липсват фактически установявания и техния анализ, за да се достигне до конкретни правни изводи. Актът съдържа правни норми от ЗУСЕСИФ, без анализ на относимостта им към конкретния случай, което го прави издаден при липсата на мотиви, което е нарушение на чл.146, ал.2 от АПК, доколкото мотивите на акта са задължителни за административния орган и липсата им съгласно константната съдебна практика, е порок във формата на акта, по чл.146, т.2 от АПК. Целта на мотивите на акта са да може адресатът на акта и съдът да установят какви фактически констатации прави органът, въз основа на преценката на какви доказателства и как прилага към тях правата норма. Процедирано по този начин е допуснато съществено нарушение на общото изискване за пълно, всестранно и правилно изясняване на релевантните за случая факти и обстоятелства. С оглед неизяснената фактическа обстановка и липсата на анализ на допълнително представените документи от страна на жалбоподателя, изводът на административния орган за недопустимост на тези разходи, е неправилен като немотивиран.

Липсата на правна квалификация, не може да се преодолява чрез тълкуване от настоящия съдебен състав. Липсата на посочена конкретна правна норма засяга правото на защита и провеждането на съдебен контрол по същество. Съдът не може да тълкува волята на административния орган, нито на какво правно основание се е произнесъл.

Изложеното налага оспорения акт да бъде отменен, а делото във вид на преписка следва да се върне на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Добро управление" 2014-2020 г. за процедуране по искането на Дирекция Природен парк В. за междинно плащане № 5, при съобразяване на указанията, дадени в настоящия съдебен акт.

Относно разноските.

При този изход на спора разноски се дължат на жалбоподателя, определени на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лв. юрисконсултско възнаграждение и 36 лв. държавна такса.

С тези мотиви, съдът

Реши:

ОТМЕНЯ по жалба на Дирекция на Природен парк "В." БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1303, [улица], № 17 - Писмо от 29.10.21г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“, с който на основание чл. 62, ал. 1 – 3 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) не е верифицирана сума в размер на 4 394,52 лева, включена в искане за междинно плащане за междинно плащане № 5 от 16.07.2021 г.

ВРЪЩА делото във вид на преписка на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014-2020 г. за процедуране на искане за междинно плащане № 5, съгласно указанията, дадени в настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Администрацията на Министерски съвет, да заплати на Дирекция на Природен парк "В." БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] сумата от 236 лева (двеста осемдесет и два лева и четири стотинки), разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

